

РЕШЕНИЕ

№ 1692

гр. Варна , 09.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ в публично заседание на десети ноември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател: Юлия Р. Бажлева
Членове: Даниела С. Христова
Светлана К. Цанкова

Секретар: Елка Н. Иванова

като разгледа докладваното от Юлия Р. Бажлева Въззивно гражданско дело № 20203100501708 по описа за 2020 година

, за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК .

Образувано е по въззивна жалба на Д. Й. Й., чрез адв. Д.Ц. срещу постановеното решение №1655/01.04.2020г., на ВРС по г.д.№6962/2019г., с което е отхвърлен предявеният от въззивника срещу ОД на МВР Варна, иск с правно основание чл.422 ГПК за установяване съществуването и дължимостта на сумата от 1241,74лв.лв., представляваща сбор от суми на неизплатени възнаграждения по назначени, изпълнени и приети от възложителя съдебно оценителни експертизи, по досъдебни производства по реда на НПК, сумата от 208,11лв., представляваща лихва за забава от момента на изискуемост на всяко едно от вземанията, до момента на подаване на заявлението по чл.410 ГПК в съда – 15.03.2019г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на заявлението до окончателното изплащане на задължението, за които суми е издадена заповед за изпълнение.

В жалбата се твърди, че решението е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Оспорва като неправилни изводите, че МВР е правоприемник на Агенция Вътрешни работи и ОД на МВР Варна не е част от структурата на МВР, поради което е ненадлежна страна по част от предявените претенции, както и че предвид липсата на фактури в счетоводството на ОД за извършени експертизи, за ответника не е възникнало задължение за заплащане на възнаграждение. Моли да бъде отменено решението на ВРС и вместо него да бъде постановено друго по същество на спора, с което да искът да бъде уважен. Претендира се и

заплащане на направените пред двете инстанции съдебно – деловодни разноски.

В срока по чл.263 ГПК, въззиваемата страна не е депозирала отговор на жалбата.

За да се произнесе по спора, съдът съобрази следното:

Пред районния съд е предявен иск с правно основание чл.422 ГПК. Ищецът Д. Й. Й. е предявил иск за установяване съществуването на паричното задължение на ответника по делото за сумата от 1241,74лв., представляващи неизплатени възнаграждения по назначени, изпълнени и приети от възложителя съдебно-оценителни експертизи по досъдебни производства, 208,11лв. – лихва за забава от момента на изискуемостта на всяко вземане до момента на подаване на заявлението по чл.410 ГПК до окончателното изплащане на задължението. Ищецът е обосновал правния си интерес от търсената защита с оспорването на заповедта за изпълнение от ответника - длъжник чрез възражение. Ищецът е изложил твърдения, че от 2001г. изготвя оценителни експертизи за нуждите на досъдебното производство на ОД на МВР. През годините е имал проблеми с плащането, но винаги в началото на следващата година, дължимите суми са му били заплащани. Твърди, че има забавяне в плащанията за изготвени експертизи в периода 2014г. -2017г. Претендира следните суми: 28лв. по заключение, предадено на 17.11.2014г. по ДП № ВН-ДП-37-2/2014г. и лихва за забава в размер на 8,53лв.; 28лв. по заключение, предадено на 17.11.2014г. по ДП № ВН-ДП-37-4/2014г. лихва за забава в размер на 8,53лв.; 28лв. по заключение, предадено на 23.01.2015г. по ДП № ВН-ДП-37-13/2014г. и лихва за забава от 15.03.2016г. в размер на 8,53лв.; 28лв. по заключение, предадено на 23.01.2015г. по ДП № ВН-ДП-37-11/2014г. лихва за забава в размер на 8,53лв.; 28лв. по заключение, предадено на 12.02.2015г. по ДП № ВН-ДП-3/2014г. и лихва за забава в размер на 8,53лв.; 76,36лв. по предадено на 15.02.2017г. заключение по ДП № 22390/16г. на 4 РУП и лихва за забава от 18.04.2017г. в размер на 14,79лв.; 55,20лв. по ДП №904/16 и лихва за забава от 11.05.2017г.- в размер на 10,34лв.; 55,20лв. по ДП №358/17г. и лихва за забава в размер на 10,34лв.; 55,20лв. по ДП №1890/16г. и лихва за забава в размер на 10,17лв.; 55,20лв. по ДП №1247/16г. и лихва за забава в размер на 10,03лв.; 76,36лв. по ДП №19/17г. и лихва за забава в размер на 13,41лв.; 55,20лв. по ДП №3229/16г. и лихва за забава в размер на 8,77лв.; 55,20лв. по ДП №2940/17г. и лихва за забава в размер на 8,65лв.; 55,20лв. по ДП №103/17г. и лихва за забава в размер на 8,65лв.; 55,20лв. по ДП №90/17г. и лихва за забава в размер на 7,90лв.; 55,20лв. по ДП №1290/17г. и лихва за забава в размер на 8 лв.; 55,20лв. по ДП №1135/17г. и лихва за забава в размер на 7,99лв.; 65,82лв. по ДП №256/17г.; лихва-6,32лв.; 55,20лв. по ДП №971/17г. и лихва за забава в размер на 7,59лв.; 55,20лв. по ДП №1902/17г. и лихва за забава в размер на 7,47лв.; 55,20лв. по ДП №350/17г. и лихва за забава в размер на 6,50лв.; 55,20лв. по ДП №297/17г. и лихва за забава в размер на 6,39лв.; 55,20лв. по ДП №154/17г. и лихва за забава в размер на 6,39лв.; 55,20лв. по ДП №219/17г. и лихва за забава в размер на 6,06лв. Обезщетението за забава се претендира до датата на подаване на заявлението по чл.410 ГПК в съда. Посочва, че съгласно чл.27, ал.1 от Наредба №2/29.06.2015г. за вписването, квалификацията и възнагражденията на вещите лица, възнаграждението и разходите на вещото лице се

изплащат въз основа на писмено разпореждане на органа, който го е назначил. Сумите се изплащат по банков път до 60 дни от приемането на експертизата. Ответникът не е спазил предвидения в наредбата 60 дневен срок и не са извършени плащания. Излага също, че по отношение на първите пет от посочените досъдебни производства е провел кореспонденция с ДАНС, при която се установява, че след влизане в сила на ЗИДЗМВР/обн.ДВ, бр.14/20.02.2015г., ръководството на ДАНС няма правомощия да нарежда плащания за възнаграждения на вещи лица по досъдебни производства, а отговорността за тях се поема от МВР.

С писмен отговор ответникът е оспорил предявения иск, като твърди, че не дължи на ищеца претендираните суми. Излага твърдения, че в ОД на МВР Варна не са постъпвали документи по първите пет, посочени от ищеца досъдебни производства. В сектор ФО са получени утвърдени постановления за определяне на окончателно възнаграждение на Д.Й., като вещо лице по част от посочените досъдебни производства, като задълженията по тях са заведени счетоводно, но не са заплатени, тъй като ищецът отказва да включи сумите по тези постановления в издадените от него фактури №20/05.10.2018г. и №21/05.10.2018г. поради различия между сумите, посочени в описа и тези по справки-декларации, изготвени от ищеца по чл.23 и чл.24, ал.2 от Наредба №2/2015г. Ответникът твърди, че изплащането на възнаграждението на вещите лица се извършва при спазване на ЗСч, Наредба №2/2015г. и заповед № 18123-1414/20.11.2015г. на Министъра на вътрешните работи. Съгласно посочените нормативни актове в сектор ФО на МВР за всяка изготвена експертиза по ДП постъпва по 1 бр. утвърдено постановление за определяне на окончателно възнаграждение за вещо лице, придружено със справка-декларация по чл.23, ал.2 и чл.24, ал.2 от Наредба №2/2015г. Задължението се завежда счетоводно по реда на постъпване на утвърдените постановления, като заплащане се извършва след представяне от вещото лице на документ, съдържащ реквизити по чл.6 от ЗСч и при осигурен лимит на разходите от Дирекция ПУБ-МВР София. Твърди, че съгласно получените в сектор ФО девет броя утвърдени постановления на Д.Й. е дължима сумата в размер на 436,42лв. Същата не е заплатена поради отказ на ищеца да издаде фактури за изготвените от него 9 експертизи. По отношение на претендираните възнаграждения по т.6, т.7, т.8, т.10, т.15, т.21 и т.23 от исковата молба в размер на 407,56лв., същите са заведени като задължения към ищеца за м. септември 2019г. Претендира иска да се отхвърли за сумите по т.1-т.; т.16, 19 и 20 поради това, че не са представени постановления за определяне на окончателното възнаграждение и по т.11-14,18, 22 и 24 поради неизпълнение на изискуемите от закона условия за извършване на плащане по вина на ищеца.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно, и по вътрешно убеждение, приема за установено следното от фактическа страна:

По делото са представени: постановления за определяне на окончателно възнаграждение на вещо лице, на основание чл.150 НПК и справки –декларации по чл.23, ал.2 и чл.24, ал.2 от Наредба №2/2015г.

От представеното писмо рег.№ ПН-452/19.02.2020г. на Държавна Агенция Национална сигурност е видно, че последната няма данни за утвърдени постановления за определяне на окончателно възнаграждение на вещото лице Д.Й.. На основание §96 от ПЗР към ЗИД на ЗМВР / ДВ, бр.14/2015г./ Агенцията е предала неприключилите производства, разследвани от разследващи агенти на ДАНС на съответните прокурори за възлагане на разследването по компетентен разследващ орган.

Съгласно приетото пред първоинстанционния съд заключение на допуснатата ССчЕ, задължението по справка –декларация е в размер на 1241,70лв., а по постановление – 834,98 лв. Дължимата сума предвид представените по делото постановления е в размер на 1149,58лв. При ответника не са налице данни за извършени плащания към ищеца по процесните досъдебни производства. Обезщетението за забава, считано от дата на постановяване на определено възнаграждение до 15.03.2019г. е общо в размер на 172,63лв. При приемане дължимост на обезщетение за забава – 60 дни след датата на постановлението за определяне на окончателно възнаграждение, същото е в размер на 228,95лв.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните изводи:

Настоящият въззивен състав, намира че от представените доказателства безспорно се установява, че между ищеца и ответника е възникнала валидна облигационна връзка по повод възлагане и изготвяне на СОЕ в досъдебни производства. Ищецът е изговил и предал възложените експертизи, като за същите е изговорено и постановление за определяне на окончателно възнаграждение на вещото лице.

При доказателствена тежест за ищеца да установи съществуването и дължимостта на вземането спрямо ответника, ВОС констатира, че от представените по делото доказателства, не се установява основание за възникване на задължението за заплащане на процесната сума. Предвид всички събрани по делото доказателства съдът намира, че ищецът е установил изпълнение на задължението си за представяне на документ по чл.7 ЗСч по отношение на вземанията по ДП №ВН-ДП-37-2/2014г., по ДП № ВН –ДП-37-4/14Г., дп № ВН –ДП-37-13/14Г., ДП № ВН –ДП-37-11/14г. И ДП № ВН –ДП-3/14г., като е издал фактури за определените му окончателни възнаграждения. Като получател по фактурите е посочена ДАНС-София. Съгласно §92, §94 и §95 от ПЗР на ЗИД на ЗМВР/обн.ДВ, бр.14/2015ж./ Министерство на вътрешните работи е правопреемник на активите, пасивите, архива и другите права и задължения на Държавна агенция „Национална сигурност“, свързани с осъществяването до влизане на закона в сила, на дейности по чл.4, ал.1, т.13-20 и 23 от Закона за държавната агенция „Национална сигурност“, както и на дейност по разследване, т.е. правопреемник на Държавната агенция „Национална сигурност“ е МВР, поради което и ОД на МВР Варна не е надлежна страна по отношение на предявените претенции за сумите по т.1-т.5 от исковата молба и не отговаря за неизпълнение на тези задължения.

От ангажираните по делото доказателства не се установява безспорно дължимостта

на останалите вземания от страна на ответника. Разпоредбата на чл.27, ал.2 от Наредба №2 за вписването, квалификацията и възнаграждението на вещите лица предвижда, че възнаграждението и разходите на вещото лице се изплащат въз основа на писмено разпореждане на органа, който го е назначил, като сумите се изплащат по банков път, след представяне на счетоводен документ по чл.7 от ЗСч. От заключението на ССЧЕ се установява, че при проверка в ОД на МВР Варна, вещото лице е установило, че в счетоводството няма налични фактури за извършените експертизи по посочените от ищеца досъдебни производства. По делото не са представени доказателства, а и не са наведени и твърдения, че ищецът е изготвил и представил предвидените в ЗСч първични счетоводни документи, поради което и на основание чл.27, ал.2 от Наредба №2 за вписването, квалификацията и възнаграждението на вещите лица, за ответника не е възникнало задължение за заплащане на претендираните суми. Такова задължение за заплащане на определените възнаграждения за вещо лице по възложени, изготвени и представени експертизи, възниква за ответника едва, след изготвянето и представянето от ищеца на документ, съдържащ изискуемите по чл.7 ССч реквизити.

Предвид изложеното, предявените искове са неоснователни.

С оглед на горното и предвид съвпадане на правните изводи, до които е стигнал ВОС, с установеното от ВРС по спора от правна страна, решението на първата инстанция следва да бъде потвърдено.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №1655/01.04.2020г., постановено по гр.д. № 6962/2019г. по описа на ВРС.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, на основание чл. 280, ал.3, т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____